Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskyll skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15. 9

N:o 1. Januari.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

Ett godt nytt år.

Bland många andra wackra seder räkna wi äfwen den, att wid det nya årets ingång önska hwarandra ett „godt nytt år!" Den seden går igen hos många folk. Och det är en god sed, blott den framgår af werklig inre wälwilja. Huru skönt wore icke lifwet, om all den myckna wälwilja, som uttalas i ord, äfwen skulle omsättas i lifwet i formen af en manlig, fast sträfwan för alla medmänniskors wäl!

Kinesen upphänger nyårstiden på sin dörr ett wackert textadt lyckospråk och han önskar därwid sig och sitt hus allt det bästa han i sin föreställning han tänka sig.

Äfwen juden firar sitt nyår (ehuru på annan tid). Och han är wan att möta alla tidens wäxlingar inför sin Gud. Till denna högtid bereder han sig genom att fyra gånger å rad uppstiga midnattstid för att läsa sina botpsalmer (selichot), ty han wet att det finnes en Gud, som går till rätta med sina tjänare. Han föreställer sig, att där i himlen finnes twå troner, rättfärdighetens tron och nådatronen. Wid nyårsfesten sätter sig Gud på rättfärdighetens tron. Omkring honom stå 70 englafurstar. Och han dömer både änglar och människor. Tre böcker upplåtas: de gudlösas, de rättfärdigas och de oafgjordas bok. De gudlösa dömas till döden, de rättfärdiga till lifwet, men de oafgjorda få ännu nåd till den stora försoningsdagen en wecka senare. Det är en pröfwotid, som försätter mången jude i stor själsångest, och drifwer honom att såwidt möjligt ställa allt på rätt i sitt lif. — Det är ett nedslående fattigdomsbewis för oss människor, att skräcken sätter långt flere i rörelse än den mest upphöjda kärlek. —

Men en jude, som under de stora högtiderna wore fridfull och

glad i sitt inre, finner man sällan eller aldrig. En jude kan aldrig wara wiss om sin frälsning, ty han känner icke Frälsaren och den fullbordade frälsningens ewangelium.

Äfwen judarna önska hwarandra ett „godt nytt år", men de bäfwa både inför det förflutna och det kommande året, ty de weta sig stå inför de uppslagna himlaböckerna, inför de 70 änglafurstarna och allseende Gud. Hwem skall förswara dem, hwem skall frälsa dem?

Men, är då skillnaden mellan judar och andra så stor, som wi kanske tänkt oss? Ett är wisst, de äro mera wakna, mindre slöa än andra. De taga lifwet mera på allwar, mera werkligt. De både tänka och känna mer än andra.

Är icke Gud äfwen för oss samma fruktanswärda Gud? Har icke alltid en stor ångest gripit de människor, som på ett eller annat sätt mötte lefwande Gud? Är icke den tanken helt naturlig för hwarje waken människa: skall jag någonsin kunna se Gud och lefwa?

Hwaraf denna fruktan? — I samma ögonblick, som Herren berör mitt inre, står det klart för mig: all min usselhet är uppenbar inför honom! — Jag har syndat! — Se där wår dom: syndens lön är döden! — Jag har syndat. Jag är wärd döden! — Så snart en glimt af sanningens ljus når en människas inre, waknar hos henne fruktan för domen och döden.

Men här är skillnaden mellan juden och den kristne: De som tro på Jesus, ha mod att erkänna och döma sin synd, de ha mod att förkasta och utplåna sitt syndbefläckade själflif i Jesu Kristi blod. Därför ha de intet mer att frukta och ängslas för. De ha mod att ikläda sig Herren Jesus Kristus. De ha lärt den saliga hemligheten, „Guds gåfwa", som är „ewigt lif", „lif och frid".

Dock, ett frukta de: att göra Herren emot. Det är ett älskadt barns fruktan. Ett är deras lidande, att Herren ännu icke wunnit mer gestalt i dem, att han, deras Wälgörare, ännu icke blifwit förhärligad i dem. Men ett weta de, och det öfwerwäger allt: segern är dock hans!

Så weta wi med hela den troende församlingen på jorden, att wi åter wid detta årsskifte stå inför de upplåtna himlaböckerna, inför de tallösa englaskarorna — beredda till tjänst — och inför allseende Gud, som tronar på ljusets tron från ewighet till ewighet. Wi böja oss i helig bäfwan och en stor smärta genomströmmar oss. Wi måste utropa hela wår nöd! Hwarför ha wi icke låtit wår Herre winna mer gestalt i oss? Hwarför ha wi icke låtit hans namn bli förhärligadt i oss? Hwarför smädas hans namn ibland hedningarna för wår skull? Wi ha syndat, och wår synd skriar mot himmelen! Slagna till

jorden och rodnande af blygsel måste wi inför Guds kärleks strålglans bekänna, att wi ha förtjänat domen, en strängare dom än Sodom och Gomorra. Wi wore alla förtappade, om det icke funnes ett namn, som är större och mäktigare än all wår synd. Och det namnet lyder: Jesus!

„Om wi bekänna wåra synder, så är han trofast och rättfärdig så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh. 1: 9.)

I det namnet önskas alla Missionstidningens läsare ett godt nytt år!

Finska Missionssällskapets läge.

De senaste decennierna hafwa utmärkts af en utomordentlig stegring i missionsintresset i hela kristenheten. Å ena sidan hafwa alla dörrar till hednawärlden öppnats; ewangeliet har wunnit ingång icke blott till alla jordens länder, utan äfwen i folkens hjärtan såsom aldrig förr. Å andra sidan har den ewangeliska kristenheten, och däri i synnerhet den studerande ungdomen, waknat till mycket klarare medwetande af den skuld, uti hwilken wi, som mottagit ewangelii gåfwa, stå till den icke kristna wärlden, och af de stora möjligheter, hwilka föreligga oss att redan under denna generation, om hwar och en kristen gör sin plikt, kunna frambära budskapet om Kristus till ett wittnesbörd för all folk.

Finska kyrkan har småningom sökt äfwen härutinnan följa med den öfriga kristenheten. Under en följd af år war missionsintresset hos oss ganska ringa. Ännu år 1895, efter 25 års arbete, kunde wi med njuggan nöd underhålla i Afrika 7 missionärer, och ökningen i missionens årliga inkomster war under en lång följd af år ytterst liten. Men så begynte äfwen Finska kyrkan wakna till ny missionsifwer. Inkomsterna ökades märkbart och arbetet utwidgades. Ett nytt arbetsfält i Kina upptogs och man begynte utbilda och utsända kwinliga missionsarbetare. Redan år 1905 hade sällskapet ute i arbetet 18 prästwigda missionärer och 3 ogifta kwinliga missionsarbetare. För närwarande hafwa wi i Afrika och Kina inalles 18 ordinerade missionärer och 17 kwinliga missionsarbetare, samt dessutom i hemlandet på rekreationsresa 6

manliga och 1 kwinlig missionsarbetare. Wi hafwa inrättat i Ambolandet ett lärareseminarium, i Kina ett prästseminarium. Wi hafwa twenne missionsläkare och i Ambolandet ett missionssjukhus.

Arbetet har sålunda under de senaste 20 åren mångdubblats. Dels har andra folks exempel sporrat oss till ädel täflan, dels hafwa wi twungits till att utwidga arbetet i följd af den nöd, som lagts på wåra hjärtan.

Först och främst har hela Ambolandet blifwit tillgängligt för Guds ord. Wi blefwo inbjudna till Ongandjera, Uukuanjama och Uukualuiri. Och redan under flera års tid har stammen Uukolonkari, Ombarantustammarna likaså wäntat efter missionärer. Framför allt har Kinas stora nöd och de oberäkneliga möjligheter detta stora land erbjuder twungit äfwen oss att deltaga i dess ewangelisering.

Men skaran, som understöder missionsbestyrelsen i detta så utwidgade arbete, förblef liten. Många ibland dem offra troget och rikligt, men en stor skara af wåra bekännande kristna har ännu icke waknat till missionslif. Därför hafwa ock missionsbidragen, hwilka nog ifrån år 1895 till år 1905 fördubblades, efter sistnämnda år ökats mycket litet och alls icke i jämbredd med arbetets utwidgning.

Likwäl wille Bestyrelsen icke inskränka arbetet, utan wille i hopp om rikare bidrag fortsätta. Det fanns ju 337,000 marks besparing ifrån åren 1895—1905, och den kunde man anwända, tills inkomsterna skulle förökas.

Men inkomsterna förökades icke. Och besparingarna hafwa nu tagit slut. Bestyrelsen, som icke kan bedrifwa missionsarbete på skuld, har därför nödgats fråga sig: Huru kunde utgifterna minskas, så att de icke mera skulle öfwerskrida inkomsterna?

Närmast tänkte Bestyrelsen då på arbetet i hemlandet. Många inskränkningar i förwaltningskostnader ha gjorts. Expeditionspersonalen skall ifrån den 1 Juni yttermera minskas. Äfwen resewerksamheten kunde wäl något inskränkas. Men allt detta hjälper ännu icke, i synnerhet som penningeförsändelserna till Kina och Afrika för de swåra kursförhållandenas skull blifwa ytterst kostsamma och öka wåra utländska utgifter med 40—50 %. För att wi skulle med nuwarande inkomster kunna reda oss utan skuldsättning, måste en del arbete jämwäl på missionsfälten indragas.

Detta skulle dock kännas ytterst tungt. Hednawärldens nöd manar: „sänden mera arbetare till skörden". Och wi hafwa här hemma så många, hwilka wi kunde sända, om wi blott hade

medel. Sex missionärer wänta att blifwa sända till Afrika, twå hoppas att nästa höst få återwända till Kina. Men kanske de alla nödgas stanna hemma, emedan sällskapet icke kan utsända dem.

Detta betyder i Afrika tillbakagång i hög grad. Broder Pettinen är borta; broder Glad har swårt insjuknat; tre missionärer med sina familjer hoppas att i sommar få efter 7 à 8 års arbete anträda en hälsoresa till Finland. Huru skall arbetet kunna fortsättas, om inga nya utsändas? Åtminstone skulle missionen i Ukuambi därigenom helt och hållet tillintetgöras; och huru de öfriga stationerna kunde underhållas är äfwen mycket twifwelaktigt. Bestyrelsen hade ock tidigare tänkt sända ut åtminstone twå bröder till hjälp åt de andra, men numera — när årets slut uppwisar, att inkomsterna warit omkring 70,000 mark mindre än utgifterna — ser det omöjligt ut att sända en enda.

På samma sätt är det med wår missionsskola. Den kwinliga missionsskolan öppnades i höst, för en ny kurs, emedan nöden ibland Kinas kwinnor är så stor; kursen kan ock afbrytas i wår, om det blir af nöden. Men den manliga missionsskolan har redan fortgått i 3 år med stor framgång. Efter yttermera 3 år skulle wi få 8 nya missionärer till arbetet, som nog skulle behöfwa en sådan förstärkning. Men om wi icke kunna sända ut ens de redan förut utbildade missionärerna, hwarför då uppfostra andra? Wore det icke bättre att indraga skolan? Därigenom skulle ju besparas 15,000 mk om året och dessutom skulle wi slippa bekymret med deras utsändande till och underhåll å missionsfältet!

Låtom oss se, hwad det skulle betyda.

Wi skulle hafwa bortkastat alla de medel, som hittills anwändts på skolan och de lofwande ynglingar, som nu uppfostras i densamma. Och under en lång följd af år skulle wi icke kunna fylla de luckor, som iföljd af dödsfall och sjukdom uppstå ibland wåra missionärer. Hela wårt missionsarbete skulle lamslås för en lång tid. Hafwa wi råd till det?

Hwad skola wi då göra?

Bestyrelsen wågar ej ensam besluta i detta. Wi måste få råd af dem, hwilka hittills uppburit arbetet. Därför har Bestyrelsen welat kalla representanter för filialföreningar och landets prästerskap äfwensom andra erfarna wänner till rådplägning. Mötet hålles den 25 och 26 januari och widtager tisdagen den 25 jan. kl. 6 e. m. i missionskyrkan.

Jag får på det warmaste bedja alla missionens wänner att

såwäl enskildt som gemensamt i trogna förböner bära wår sak inför Gud, särskildt bedjande om wisdom och nåd för det tillämnade mötet, att Herren måtte kunna rikligen wälsigna detsamma.

Matti Tarkkanen

Anna Pettinen.

Efter ungefär ett års swårt lidande har åter en af missionssällskapets äldre arbetare Anna Wilhelmina Pettinen (f. Lattu) fått afsluta sin wandring här på jorden.

Den hädangångna war född den 6 januari 1867, och war alltså wid sin död nära 49 år gammal. Redan som helt ung inträdde hon i det arbete, hwilket hon wid sin mans sida skulle såsom sin lifsuppgift gå att utföra. År 1886, således 19 år gammal, reste hon tillsammans med sin man Aug. Pettinen till wårt missionsfält i Ondonga, hwilket land snart blef hennes andra hemland, och det hon med åren lärde sig älska. Afwen nu under sin swåra sjukdom, då det blef tal om Ondonga, upplystes hennes ansikte af ett lifsfullt drag. Man hade berört en sak, som war henne kär. I minnet uppstodo glädjen och sorgen arbetet där ute skänker. Afwen hon, hwilken Gud ej skänkt egna barn, hade likwäl fått barn, såwäl söner som döttrar bland den swarta befolkningen. De älskade henne och hon dem. Tillsammans med sin man hade hon i Ondonga många fosterbarn, för hwilka hon war en mor. Den, som själf har haft många af dessa barn att uppfostra, wet, huru stor del hon hade uti missionsarbetet, i det hon årligen uppfostrade 20—30 gossar och flickor. Det är mig ej bekant, om den aflidna någonsin tagit del i klassundervisningen, utom i handarbete, men i hemuppfostran deltog hon, och jag tror, att detta war en lika wiktig uppgift, om ej af ännu större betydelse än den förstnämnda. Märkas bör att dessa barn med alla sina sorger och bekymmer komma till sina lärare. Och hwem skulle de wäl anförtro dem, om ej åt sin „meme" (mor). Då barnen blifwit fullwuxna och grundat egna hem, glömma de aldrig, att modern har ett warmt hjärta, som älskar och wet gifwa goda råd. Till henne komma de med sina alldagliga fröjder

och sorger. Missionärens familj är den första, som får weta, då ett barn skådat dagens ljus, eller då sjukdom eller död gästat i hemmet. Sådana stunder, då missionsstationen besökes i slika ärenden, äro wäl ägnade till uppfostringsstunder. Hjärtat är då ofta mest mottagligt och öppet, och jag är förwissad om att den

Sin man war hon till stor hjälp b. a. wid hans litterära arbeten utförande oftast renskrifningsarbetet till af honom författade skrifter, och ofta förekommer hennes handstil i ekonomens böcker och handlingar från den tiden, då broder P. hade denna befattning sig anförtrodd. Språkkunnig som hon war, blef det

Anna och August Pettinen.

aflidna, warande för ondongabon en ondongabo, förstod att gifwa det rätta ordet i den rätta stunden, om ocksa detta ej finnes uppteckn adt i några statistik-kolumner. Mången bedröfwad själ lämnade henne tröstad, mången erhöll af henne en moderlig tillrättawisning och råd efter gjorda felsteg, och detta allt därför, att hennes swarta barn som wandrade på wägen till himlen en gång skulle finna sitt fadershem där ofwan.

henne möjligt att umgås med utlänningar såwäl i tal som i skrift, och wann hon bland utlandets missionsarbetare många wänner, hwilka äfwen de med saknad minnas henne, nu då hon är borta.

För oss arbetskamrater är den tanken sällsam, att de, hwilkas bild wi här se, icke mera äro bland oss. De själfwa äro borta och församlingen i Ondangua föräldralös — och hemmet för alltid — kallt. Gud ware lof, att de

ej önskat bygga sig en waraktig bostad här, utan längtade till den nya staden, längtade att få komma till ljus.

Den aflidnas sista lefnadsår war ett pröfningarnas år. Det förstod hon. Och aldrig hörde jag heller henne klagande knota. Det fruktade hon, att hon blefwe otålig, och då hon bäfwade för tanken att plågorna skulle blifwa för swåra, bad hon sina wänner ropa till Gud, att Han om möjligt wille göra hennes död smärtfri. Och wi kunna besanna, att Gud hört sitt barns ödmjuka bön. Hennes sista ord, uttalade till en wän, woro: „denna hydda rifwes ned", och wännen intalande henne mod sade: „i himmelen bygges en ny" smålog hon blott. Pekande till swar uppåt, knäppte hon i hop sina händer och uppmanade sin wid bädden stående syster och sin wän att förena sig i bön till Gud, den nya himmelens och jordens Skapare.

De få hwila från sina gerningar.

R. Rautanen.

Från wårt missionsfält i Kina.

Wåra kinesiska ewangelister.

Ett maktpåliggande wärf är anförtrodt de infödda ewangelisterna, hwilka biträda missionärerna med att leda arbetet på bistationerna eller att werka som ewangelii förkunnare i kapellen. Det är därför af wikt att wid deras utbildning och utweckling fästes största afseende. På wåra stationer har därför tid efter annan anordnats ewangelistkurser, dit wåra arbetare samlats från olika håll för att rådgöra om arbetet och för att erhålla underwisning beträffande sitt arbete. Utom dessa allmänna mötestillfällen hålles dessutom på hufwudstationerna lokala ewangelistmöten, dit arbetare ifrån det egna distriktet sammankomma till rådplägning.

Missionär H. Kokamägi ger en skildring af ett dylikt möte förliden sommar, hwarom wi här meddela följande, oaktadt det på grund af den långsamma postförbindelsen är något försenadt.

Till mötets program hörde bl. a. utförandet af de uppdrag hwilka wid föregående möte blifwit ewangelisterna förelagda.

De hade näml. fått till uppgift att göra en framställning af bl. a. följande ämnen: „Hufwuddragen af Jesu lefnad", „Pauli missionsresor", „Olikheter i Pauli och wårt missionsarbete", „Skillnaden emellan kristendomen och konfucianismen", „Hwad menas med 'dao-gao'" (bönen), „Hwad

betyder 'hwei-giai'" (sinnesändring). Missionär Kokamägi säger sig ha gifwit dem till nästa gång några ämnen att tänka öfwer och sätta sig in uti. Sådana ämnen woro: „Hwilka föreställningar ha hedningarna om kristendomen, om oss utländningar samt om de kinesiska kristna?" „Hwad är det som drifwit wåra kristna att öfwergå till kristendomen?" „Hurudan bör en bistation och hurudant bör ett kapell wara för att bäst kunna inwerka på människorna?" „Hwilken tid i Kina är lämpligast att förkunna ewangelium?" „Finnes det någon utsikt för att den kristna religionen i Kina skall kunna blifwa folkreligion?"

Under den tid mötet pågick diskuterades hwarje afton under en weckas tid om de blifwande predikoresorna under sommaren och missionär Kokamägi framställde ett förslag om att ewangelisterna en gång i månaden skulle göra en längre resa, som toge ett par dygn i anspråk. Dylika resor wore af nöden emedan inom distriktet finnes byar, som ligga på ett långt afstånd ifrån stationen och hwilkas befolkning af denna orsak aldrig eljes blir i tillfälle att höra Guds ord. Ewangelisterna uppmanades dessutom att en gång i weckan besöka den närmaste omnejden för att sprida böcker.

Kristligt ungdomsarbete saknas.

Redan på det „kyrkomöte", som för ett år sedan hölls på wårt missionsfält, uttalades den åsikten, att ett af willkoren för att kunna nå ungdomen och leda densamma till Kristus, wore att få ett kristligt ungdomsarbete till stånd. Bildandet af föreningarna K. F. U. M. och K. F. U. K. ansågs därför oundgängligen nödwändigt. Men på samma gång faststlogs med bekymmer det sakförhållande att wi för närwarande bland wåra utsände ej ha till wårt förfogande någon, som wore i tillfälle att offra sin tid för detta speciella arbete. Häri ansågs behofwet af arbetare wara synnerligen stort. Tzeli ewangelistmöte har åter tagit upp samma fråga. Det war ewangelisten Pan från Tsingjang som omtalade, att man i hans distrikt wisat ett synnerligt intresse för att få K. F. U. M. bildad på orten. Ett antal af omkring 77 personer hade tagit initiatiwet därtill. Dessa hade för afsikt att organisera sig i likhet med hufwudföreningen i Shanghai och i öfwerensstämmelse med dess stadgar. Initiatiwtagarena hade till mötet insändt en skrifwelse med anhållan att missionär Kokamägi wille skrida till åtgärder i saken samt inlemna skrifwelsen till guwernörsämbetet eller „yamen".

I den nämnda skrifwelsen framhålles på ett enkelt sätt, att den kinesiska ungdomen befinner sig i mörker och att nämnda personer ha för afsikt att i Tsing-

sang grunda en förening, i samband med församlingen, med syfte att sprida upplysning. Om emottagandet af skrifwelsen skrifwer missionär Kokamägi: „Jag öfwerlade med mig själf om hwad som wore att göra, — skulle jag frambefordra brefwet eller ej? Jag fick nämligen höra, att af dessa 77 personer som önskade bilda en kristlig förening är flertalet, d. w. s. 50, hedningar. Men i hopp att dessa nu så mycket flitigare skulle begynna lära ordet samt att ewangelisten, hwars uppgift ledningen af detta wiktiga företag blir, därigenom blir i tillfälle att föra allt flera fram till ljuset, insände jag papperen till guwernörsembetet. Det förefaller mig som om i detta företag skönjdes ett af tecknen till den annalkande wårfloden. Dess kraft har ej ännu brutit winterns tjocka isskorpa, men floden stiger. Sanningen, lifwet och ljuset ha öfwerwunnit i de mörkaste hörn af wärlden, de öfwerwinna äfwen i Kina. Om dessa 77 äro ledda af Gud, medför detta företag till Tsingjang en ljuflig wår. Men när wi påminna oss om huru många wårtecken stormwindarna i Kina redan tillintetgjort, låt oss bedja, att Herren wille behålla denna tillämnade förening i nära förbindelse med hans församling."

Ofwanstående fäster åter wår uppmärksamhet wid den ofta i hednawärlden förekommande företeelsen, den nämligen, att hedningarna själfwa inse det de behöfwa den kristna tron och söka hjälp hos dem hwilka blifwit anförtrodda de medel, som leda de i mörker wandrande fram till Guds klarhet.

Ur en kwinlig missionärs dagbok.

Det hade warit ett möte för kwinnor på Ta-ientang bistation. Man satt kwar och samtalade. „Tjänar ni ännu lika ifrigt edra husgudar som förut?" frågade jag min närmaste granne. Jag kände henne ifrån mitt föregående besök där. Kwinnan skakade på hufwudet. „Berätta"! — „Ni wet, att min man sedan åtskilliga år warit kristen. Hans nya religion upprörde mig. Fäderen och förfädren hade lefwat och dött och åt dem hade wåra gudar warit bra nog, och nu hade de med ens blifwit falska gudar. Att han brydde sig om att sätta tro till det utlänningarna sade! Hwarje gång han kom hem med sina böcker, slängde jag dem i knuten, eller också gömde jag undan dem. Och när han gick till kapellet, kastade jag böckerna ut efter honom. Så hände det, att jag en dag allwarsamt insjuknade. Sjukdomen förwärrades och läkarna kunde ej mera gifwa något hopp. Andnöd infann sig, mina plågor woro förskräckliga. Då erinrade jag mig att min man sagt att hans

Gud war större än de andra. Kunde han måhända hjälpa? I min nöd sade jag nu till den nya Guden: — Gud, dig har jag ej smädat, när jag smädat min man. Dig har jag ej kastat ut, när jag kastat ut min mans böcker. Jag wet att jag ej warit god emot honom emedan han tjänar Dig. Men hjälp mig, ty jag är i stor nöd. Aldrig skall jag mera handla såsom jag gjort. — Genast andades jag lättare. Jag hämtade mig snart. När nu min man kom hem, blef hans första arbete att kasta bort husgudarna."

*

Ifrån wårt kinesiska gästrum hördes en entonig barnstämma. Hwem kan det wara som där läser öfwer sina läxor? Jag gick för att se efter. På en pall i en knut, satt „Lilla molnet". Öfwer stolarna hade hon utbredt hela sitt „bokförråd". Hon satt där mycket andäktig med händerna i kors: Jesus Kristus, Guds Son, tänk på oss". Hon upprepade samma ord gång på gång. „Hwad gör du, „Lilla molnet"?" — "Jag beder". — Ungefär ett halft år härefter tog Gud „Lilla molnet" hem till sig. Räddad ifrån ett hem, där fadren war en slaf under opiumlasten och där modern i ett anfall af wrede begått självmord, är hon nu hos den gode Herden, ur hwilkens hand ingen kan rycka henne.

*

Jag war hos en döende elew. Wi insågo bägge att dessa ögonblick woro de sista, under hwilka wi fingo wara samman på jorden. Flickans hem war på landet och gäster kommo och gingo ut och in. När det blef någon liten mellanstund räckte hon mig det Nya Testamente hon fått den dag hon döptes och sade: „Läs, fröken." Och wi läste om Frälsarens härliga löften, om den gyllne staden och om den hwitklädda skaran. Skiljsmessans ögonblick war inne. Jag läste om det nya Jerusalem och dess gyllene gator och pärleportar. Min unga wän afbröt mig och sade, fattande min hand: „Hwarje gång pärleportarna öppnas skall jag se efter, om det är Ni, som kommer hem."

Sanni Lampen.

Wäntan.

Wärlden wäntar.

Wäntar på kunskap om Gud i Jesus Kristus. Mäktiga krafter äro i rörelse — folkwälde, nationalism, frihetslängtan, hwilka utan ledning af en mäktig tyglande makt måste leda till förfall och förwirring; men hwilka ledda och uppfyllda af Kristi anda kunna blifwa medel att befrämja Guds rike. Tänkande folkledare öfwer allt

i wärlden undra om Kristus, hwilken de hört omtalas, håller lösningen af framtidens stora problem i sin hand. Deras afgörelse wäntar på ett öfwertygande uppenbarande af Hans makt.

Kyrkan wäntar.

För närwarande är kyrkan oförmögen att gifwa detta öfwertygande bewis på hwilket wärlden wäntar. Hwarför? Det är emedan kyrkan själf wäntar på den Helige Andes kraft. Framsteg hemma, begagnandet af de oförlikneliga tillfällen, som erbjudas henne i den icke-kristna wärlden, hindras och fördröjas genom brist på denna kraft. Widare, de kristna folkens representanter i den icke-kristna wärlden gifwa icke ett samstämmigt wittnesbörd om Jesu Kristi herrawälde. Kyrkan wäntar i denna kritiska tid, emedan hon icke äger kraft att gå framåt, och de erbjudna tillfällena glida undan obegagnade.

Gud wäntar.

Men Hans wäntan är icke förorsakad af osäkerhet eller wanmakt; den har sin grund i återhållen gudomlig kärlek och makt. Han wäntar endast på människor, som wilja underkasta sig Hans wilja, och som wilja utesluta ur sitt lif allt som kan komma emellan dem och Honom själf, ty lika säkert som winden blåser in endast genom ett öppet fönster, lika säkert skall Guds ande taga i besittning de själar som bedja och längta efter Honom. Genom hela kyrkans historia har det alltid funnits sådana, som gifwit sig helt och tjänat Gud och sina medmänniskor burna af denna oändliga kraft. Den dag som är, är denna kraft densamma som under apostlarnas tid; en mäktig rörelse i riktning framåt är möjlig inom kyrkan både hemma och ute. Men Guds windar kunna ej blåsa genom tillslutna fönster.

* * *

Wärlden wäntar på en förnyelse af lifwet i Gud inom kyrkan. Gud wäntar på att få utgjuta sin Ande öfwer kyrkan.

På hwilket sätt kunna wi wara behjälpliga med att bereda wägen?

Det finnes många sätt att bereda oss själfwa till att blifwa ödmjuka, för Gud anwändbara redskap.

1. Anger. Wi måste först af allt komma till insikt om wår oförmåga att lefwa lifwet i Gud samt därom att wår swaghet utgör ett hinder för Guds rikes tillkommelse.

2. Tro. Wi måste bli så öfwertygade om Guds allmakt att ingenting synes oss omöjligt. Kristus kan icke göra sina mäktiga gerningar där, hwarest otron spärrar wägen, men Guds oändliga hjälpmedel stå dem till buds, hwilka lefwa i tro på den triumferande Kristus.

3. Bön. Om wi äga en sådan tro måste wi bedja, ty bön är tro i handling — den betwingar Guds allmakt. Måttet af wår förmåga till det goda är måttet af wårt förhållande till Gud; sina bästa gåfwor gifwer Han dem, som anwända mycken tid till umgänget med Honom.

4. Öfwerlåtelse — hwilket endast är ett annat uttryck för „söken först Guds rike”. De som wilja blifwa Guds redskap måste mera tänka på Hans rike än på egna intressen. Ju mera fullständigt wårt öfwerlämnande åt Gud är, dess bättre kan Han anwända oss. Wi måste wara williga att följa hwarthän Guds Ande än leder oss och låt oss minnas att då Guds starka windar blåsa förändras tingens wanliga gång.

5. Offer är en oundwiklig följd af öfwerlåtelsen. Bön är offer af tid. Öfwerlåtelse af ens själf är uppoffrande af allt, som förhindrar gemenskapen med Gud. Utan offer blir intet andligt uppwaknande, om hwilket så många bedja, och utan offer i materiellt afseende, kan därute ej ske det framåtskridande, för hwilket kyrkan genom Missionssällskapen arbetar.

Ett tillfälle till offer.

Den kristna kyrkans mission har äfwen i närwarande betryckta tid ett stort företag sig ombetrodt; det är ingenting mindre än att trots alla swårigheter låta arbetet fortgå som förut och utsända missionärer såsom wanligt. Det är ett trons wågsamma företag, gjordt i ödmjuk tillit till Gud. Det återstår för de kristna att rättfärdiga densamma och wisa att Kristi tjänare anse det wiktigaste i wärlden wara att tjäna Honom. Huru skulle wi wåga tänka på att draga oss tillbaka nu, när wärldens behof af Kristus har blifwit mera uppenbart än någonsin! Är Guds rikssak tillräckligt dyrbar för Hans folk för att den må göra det möjligt för oss att genom det widsträckta arbetet i wärlden aflägga ett triumferande wittnesbörd om Hans makt i trots af de händelser wi nu genomlefwa?

Om hwar och en, för hwilken Kristi sak är dyrbar och för hwilken Hans kärlek betyder något, wille gifwa så att det utgjorde ett werkligt offer, då wore wi ett steg närmare glädjen af ett uppwaknande här hemma, ty genom ett dylikt offer skulle mången föras närmare Kristus, och för dem som arbeta för Hans rike därborta blefwe det därigenom möjligt att gå framåt och begagna de utomordentliga tillfällen Gud gifwit kyrkan.

(Enligt C. M. S. Gazette.)

Tack- och böneämnen.

Låtom oss tacka Gud

För det gångna året och återkalla i minnet de särskilda erfarenheterna af nåd, både i form af tuktan och mildhet, Han så rikligen förlänat oss.

Tackom särskildt för det, att Herren uppehållit wårt arbete under de stora swårigheterna, och att Han till och med wälsignat det med framgång både i Afrika och Kina.

Låtom oss bedja,

Att Herren under det nu påbegynta året wille tillöka wår tro på Honom, den osynlige, allsmäktige och kärleksrike Gud, samt hjälpa oss att mera helt än hitintills hängifwa oss åt Honom i Hans tjänst.

Att Herren wille förläna oss nya betygelser af nåd och kraft i wårt arbete både ute på missionsfälten och hemma i wår kyrkas församlingar.

Låtom oss särskildt komma ihåg i wåra böner wår nödställda mission i Afrika.

Missionsstudier.

I detta blad har ofta talats om missionsstudiernas wikt. Deras betydelse förstår också hwar och en för missionsarbetet waken kristen. För att fortsättningswis kunna arbeta, måste wi fortgående lära känna missionssaken. För bedrifwande af fortgående missionsstudier ha utomlands uppstått s. k. missionsstudiekretsar, och äfwen i wårt land äro några sådana i werksamhet.

Huruwida arbetet i sådana missionsstudiekretsar krönes med framgång eller ej, beror i främsta rummet af de till hands stående underwisningsmaterialen, af hwilka lämpliga läroböcker äro de förnämsta. Utomlands har för detta ändamål uppstått en särskild, betydande litteratur. Men hos oss har hittills ej ännu utkommit en enda för detta ändamål lämplig lärobok — om också s. k. hjälplitteratur stode nog att finnas, blott en publikation, omfattande speciella kurser, kunde fås till stånd.

Tills särskilda missionsläroböcker hunnit utkomma, hafwa wi beslutat att ersätta bristen af sådana läroböcker sålunda, att wi från detta års början i hwarje nummer af Missionstidning f. Finland publicera en del af en serie uppsatser, hwilken i sin helhet utgifwes med missionsstudiekretsarnas arbete såsom ögna-

sikte. Den första uppsatsen af detta slag, „Den ewangeliska missionen i Kina i dess grunddrag", publiceras redan i detta års första nummer, här nedan, och är densamma skrifwen af missionär Collan, hwilken är wäl förtrogen med förhållanden i Kina. Härigenom hoppas wi uppfylla mången för missionsarbetet intresserad kristens önskningar, wi hoppas äfwen, att nya missionsstudiekretsar nu uppstå och att också de wänner, som ej äro i tillfälle att ansluta sig i en sådan krets, wille noggrant följa med dessa uppsatser för att därigenom få wälsignelse åt sig själfwa och det arbete, de göra för befrämjandet af Guds sak.

Meningen är, att hwarje studiekrets-möte ledes af en af medlemmarna, som på förhand arbetar sig in uti ifrågawarande punkt, så att ledaren, utgående från den gemensamma „läxan" förmår ställa de öfriga medlemmarna frågor. För ledaren är af stor wikt, att han, genom att studera äfwen annan hithörande litteratur, gör sig förtrogen med saken, så att han medels exempel och andra belysande fakta kan klargöra frågan för kretsens öfriga medlemmar, hwilka naturligtwis alla ej äro i tillfälle att själfwa inhämta widlyftiga kunskaper.

Wi tillönska de kristna, hwilka wilja begagna sig af detta nya hjälpmedel för att förkofra sina kunskaper i missionsarbetet, framgång och wälsignelse.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

För missionsstudiekretsar af S. C.

1. Inledning.

»Klippa, klippa när skall du öppna dig?» Så lydde den katolska missionären Frans Xaviers sista ord, då han på en ö vid den kinesiska kusten utandades sin sista suck, efter fåfänga bemödanden att komma in i detta land. Dessa ord ha ljudit som ett krigsrop äfven i den evangeliska missionens i Kina historia. Klippan har begynnt öppna sig, berget har begynnt gifva vika, men därtill har kräfts »de heligas tålamod och tro».

Då man för öfver hundra år sedan planlade en evangelisk mission i Kina, stodo bra många hinder mellan evangelii budbärare och det kinesiska folket. Vi försöka här uppräkna några.

1. *Långa distanser.* En resa till Kina gjordes på den tiden med segelfartyg rundt Afrika och tog mer än ett halft år i anspråk. Regelbunden skeppsrörelse och postgång fanns då icke.

2. *Ett främmande klimat.* Under sommarmånaderna håller sig tempe

raturen i Kina dag och natt kring 40° C och är oerhördt tröttande för den, som vant sig vid ett kyligare klimat.

3. *Främmande utseende, klädedräkt och seder.* Det är väl lätt att kläda sig i en kinesisk kåpa, ja att låta håret växa till en fläta i nacken, om den också icke är becksvart som en infödings, men flera år åtgå, innan man lärt sig att på ett naturligt sätt iakttaga deras seder.

4. *Främmande språk och skrifsätt.* Det kinesiska språket består af enstafviga ord, hvilka hvart och ett ha sitt eget bokstafstecken. Sådana tecken finnas öfver 40,000, men kan man väl reda sig med 6,000.

5. *En helt annan kultur.* För att finna nyckeln till ett folks hjärta, måste man känna dess andliga lif, dess litteratur, poesi och förgångna öden. I detta afseende ha de europeiska folken mycket gemensamt, men i Kina har utvecklingen gått helt andra banor i öfver 4,000 år.

6. *Religionerna.* Här gäller detsamma som vi sagt om kulturen. Det finnes i Kina tre religioner i bredd. Samma person kan få sina sedliga begrepp ur konfucianismen, sin vidskepelse ur taoismen och sina begrepp om den tillkommande världen ur buddhaismen. Den viktigaste af alla religiösa handlingar är förfädernas tillbedjan. I allmänhet rådde likgiltighet, och själftillräcklighet på det religiösa området; *där saknades en fattigdom i anden, som skulle ha sträckt sig mot nådens evangelium.*

7. *Nationalandan.* Hvem af oss kan utsäga hvad nationalandan är? Likväl känna vi den alla. Ju större och ju mera kultiveradt ett folk är, dess mäktigare är dess nationalanda. Kina är ett stort, gammalt kulturland. Dess invånarantal stiger till 400 miljoner. Som en symbol för nationalandans själfmedvetna kraft i Kina kunna vi betrakta benämningen »Midtens rike». Så kalla kineserna själfva sitt land. Denna nationalanda reste sig mot hvarje medlem af folket, som vågade tänka på att öfvergifva fädernas tro och att öfvergå till kristendomen.

8. *De politiska förhållandena* skilde äfven evangelii budbärare och det kinesiska folket ifrån hvarandra. Den kinesiska regeringen hade i forna tider varit mycket gästvänlig mot alla utlänningar. Men ge västerländska sjöfararenas och handelsmännens oförsynthet, bedär efter makt och snikenhet, som visade sig isynnerhet i opiumhandelns fortsättande tvärt emot den kinesiska regeringens förbud, tvang slutligen kineserna att helt tillsluta sitt land för europeer, så att för 100 år sedan staden Kanton var den enda plats, där de fingo uppehålla sig.

Sålunda voro de hinder, som skilde åt evangelii budbärare och

det kinesiska folket både stora och mäktiga. Men det, som förband dem med hvarandra, var ändå mäktigare. De voro barn af samma Skapare och Fader, ja de hade äfven gemensamma förfäder. De hade samma Frälsare, »som är försoningen för våra synder, men icke endast för våra, utan för hela världens». Den uppståndne Frälsarens missionsbud förband missionärerna med »hela världen» och med »alla folk». Och hans kärlek tvang dem att föra försoningsordet äfven till Kinas millioner. Därför är det uppbyggligt, stärkande för tron och lifvande för vår kärlek att göra bekantskap hälst med några drag ur den evangeliska missionens historia i Kina.

Robert Morrison — banbrytare.

Den evangeliska missionens banbrytare i Kina är Robert Morrison.

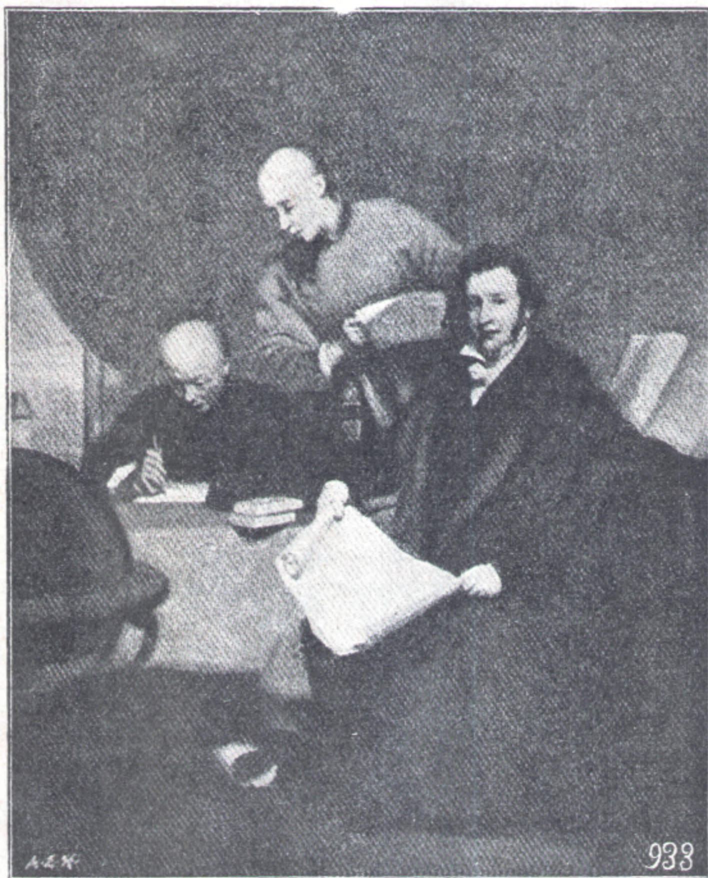
Hurudana voro hans tidigare öden? Han var det åttonde barnet i en fattig, from skomakeriarbetares familj. Under gossåren hjälpte han fadern i dennes arbete och använde sin fritid till att skaffa sig kunskaper. Om brytningstiden i sitt andliga lif har han gjort följande anteckning: »Synden blef mig en börda, och jag fick erfara en fullständig förändring i mitt lif, ja i mitt hjärta. Jag bröt förbindelsen med mina fordna kamrater och hängaf mig åt läsning, betraktelser och bön. Gud fann i sin nåd för godt att uppenbara sin Son för mig och jag fick i hög grad känna ungdomens hänförelse och trolofningstidens kärlek (Jer. 2: 2). Och ehuru den första glöden försvunnit, så tror jag likväl, att kunskapen om Frälsaren och kärleken till honom fördjupats.» Om aftnarna samlade han gesällerna till en bönestund eller besökte någon sjuk, för hvilken han läste Guds ord.

Huru förberedde han sig för sin lifsgärning? Redan tidigt kände han kallelse att blifva missionär. Han fick komma till London för att studera och London Missionssällskapet erbjöd sig att sända honom till Kina. Samtidigt med öfriga studier besökte han flitigt Brittiska Muséet för att göra bekantskap med en där befintlig kinesisk bok, några nytestamentliga böcker öfversatta af de katolska missionärerna. Då någon frågte hvarför han så forskade i denna bok, svarade han förläget, att han ville lära sig kinesiska för att kunna öfversätta Bibeln till detta språk. Så klarnade hans stora lifsuppgift småningom för honom.

En i London bosatt kines hjälpte honom i hans språkstudier. En gång tecknade denne några skriftecken på ett papper. Då Morrison lärt sig dem, kastade han pappret på elden. Men då blef kinesen utom sig af vrede. Sålunda, tänkte han, hade hans förfäder blifvit upplysta om, hvilken oloflig sysselsättning han gjort sig skyldig till. Detta är ett

slående exempel på huru lätt missionärerna, utan att själfva ha en aning därom, kunna såra hedningarna.

Morrison blef prästvigd och var färdig att resa till Kina. Men Ost-Indiska Handelskompaniet, som hade monopol på all handel på

R. Morrison med sina medhjälpare.

Kina, tillät honom icke att resa på dess fartyg. Då reste han först till New-York och därifrån vidare och anlände till Kina i september 1807.

Då han i New-York löste sig biljett, frågte man honom litet spefullt, om han verkligen trodde sig kunna omvända kineserna, hvarpå han svarade: »Nej, men jag tror att Gud skall göra det.»

Huru förflöt det första året på arbetsplatsen? Morrison anlände till Kanton, den enda stad, där utlänningar dåförtiden fingo uppehålla sig, och begynte sina språkstudier ånyo. Men då man vid dödsstraff

förbjudit all språkundervisning åt utlänningar, måste han hålla sig möjligast obemärkt för att icke utsätta sina lärare, två katolska kristna, för fara. Han stängde därför helt och hållet in sig på sitt rum, som han hyrt i en källarvåning, och tillslöt omsorgsfullt fönstren. Samtidigt lärde han sig att blifva för kineserna en kines, antog kinesisk dräkt, åt ris med träpinnar, lät sitt hår och sina naglar växa.

I längden ville detta lif dock icke gå an. Hans hälsa begynte lida däraf. Samtidigt tillskärptes förhållandet mellan England och Kina, och alla utlänningar i Kanton måste fly till den närbelägna staden Makao, som portugiserna grundat på en af dem eröfrad udde.

Huru stadgades hans förhållanden? I Makao fann han husrum hos en familj Morton och hustru i dess älsta dotter. På bröllopsdagen erbjöd man honom en translatorsbefattning vid Ost-Indiska Handelskompaniet. Och han mottog denna befattning för att hälst i någon mån undgå den påtryckning, som både kinesiska och portugisiska myndigheter utöfvade på honom. I samband med denna befattning utöfvade han sedan sin stora lifsgärning.

I hvilka afseenden är han den evangeliska missionens banbrytare i Kina?

1. Han *öfversatte Bibeln till kinesiska* och gaf därmed det kinesiska folket en ovärderlig skatt. Den blef färdig 1818.

2. Han författade, lät trycka och spridde e v a n g e l i s k a skrifter.

3. Han skref en k i n e s i s k grammatik och en stor o r d b o k, hvarigenom han bröt väg för alla kommande missionärers språkstudier.

4. Ehuru han icke var i tillfälle att hålla offentliga möten, mottog han kineser i sitt hem och samtalade med dem, hvarigenom han blef *redskapet till de första evangeliska kristnas omvändelse.* Om den först omvände Tsai Akos (Tsai är tillnamnet, Ako förnamn) dop år 1814 skifver han: »I en källa på en aflägsen ort döpte jag honom i den Treenige Gudens namn; må han blifva förstlingen af en stor skörd, och en af de millioner, som tro på Jesus och blifva saliga genom hans namn.»

5. En af de omvända prästvigde han med tiden, hvarigenom Kina fick sin *första infödda evangeliska präst.* Denne man, Liang Afa, tjänstgjorde troget i evangelii tjänst obekymrad om alla förföljelser. Bl. a. skötte han den lilla evangeliska församlingen där ute, medan Morrison en gång för sin försvagade hälsas skull var nödsakad att resa till hemlandet och dröja där i 3 år. I spridandet af litteratur tog han äfven ifrigt del.

6. Morrison hade äfven studerat litet medicin, och grundade ett apotek, som senare utvecklades till sjukhus. Sålunda kan han betraktas som banbrytare äfven för l ä k a r e m i s s i o n e n i Kina.

Morrison hade den glädjen att få se nya arbetare anlända till det arbetsfält han öppnat. Sålunda öfvertog hans egen son ledningen af arbetet, då han fridfullt insomnade i döden i Kanton den 1:sta augusti 1834.

Från wärldsmissionens fält.

Krafter förhjälpande till enhet på missionsfältet.

Orsaken därtill, att enheten inom kyrkan ser ut att snabbare kunna vinnas ute på de främmande arbetsfälten än här hemma, står närmast att söka i den tyngre börda de kristna arbetarne hafva att bära ute i hednalanden. Arbetet där är vidsträcktare, uppgifterna mera kräfvande, fienderna som möta där och som det gäller att besegra, talrikare och mera fruktansvärda, och följden häraf är, att medlemmar af olika kyrkor tvungits till gemensamma företag, hvilket i ett kristet land ej skulle komma i fråga. Den icke kristna vingården är så stor och arbetarna så få, att de instinktmässigt dragas samman oberoende af hvad som teologiskt borde skilja dem åt. Ingenstädes har det mödosamma arbetet för Gud visat sig äga en sådan kraft att föra samman olika tänkande som på utländsk botten, och de äro utan tvifvel sanna profeter hvilka förklara, att det är missionärerna, som skola visa kyrkorna i hemlandet, hvilken välsignelse och hvilken makt en enhetlig kyrka är. — *The Missionary Review of the World.*

Från det inhemska arbetsfältet.

Arbetet för missionen å wåra seminarier.

En lofwande och wäl bearbetad jordmån för missionens utsäde är den wid wåra seminarier studerande ungdomen. Missionssällskapet har under par års tid regelbundet wid seminarierna anordnat föredragsserier. Föredragen ha warit dels af mera allmän natur, behandlande frågor rörande det mänskliga lifwet och den kristna tron i allmänhet, dels hafwa de särskildt behandlat den stora uppgift, hwartill de kristna blifwit kallade, näml. utbredandet af Kristi rike i hednawärlden. I föredragen har man warit i tillfälle att klargöra hednawärldens ställning och dess behof, gifwa upplysningar om missionsarbetets betydelse och dess wunna resultat, samt inskärpa hos den för ideella

intressen wakna ungdomen nödwändigheten att inse sina plikter med afseende å detta arbete. Mottagligare och tacksammare åhörare kan man ej föreställa sig än dessa läroanstalters ungdom. Wi äro seminariernas direktorer och lärare synnerligen tacksamma för den beredwillighet med hwilken de kommit oss till mötes i denna sak.

Föredrag ha förliden höst hållits i Brahestad, Nykarleby och Jywäskylä, och är det Sällskapets afsikt att anordna dylika äfwen i Raumo, Ekenäs, Kajana, Heinola och Sordawala. Denna arbetsgren är för det mesta anförtrodd åt pastor Sirenius, men äfwen andra af Sällskapets präster deltaga i arbetet i mån af tillfälle. Wi be att lägga denna wiktiga arbetsgren på de kristnas hjärtan, och anhålla om deras förbön för densamma.

En gåfwa till missionen.

En missionswän i Fredrikshamn har till missionssällskapet förärat en gåfwa af 2,000 Fmk. Gifwarinnan är född 1834 och har ända ifrån barnaåren warit i andras tjänst. Hon har således under årens lopp under flitigt arbete samlat denna sparpenning. Herren har warit henne kär allt ifrån ungdomen, och på denne trofaste och nåderike Frälsares altare har hon nu welat nedlägga sin gåfwa, att anwändas för Herrens arbete i hednaländerna. Enär Missionssällskapet till följd af de stora wärldshändelserna för närwarande är i stort behof af penningemedel, har hos henne mognat beslutet att just nu gifwa sin gåfwa. Gud wälsigne detta kärleksoffer. Han läte sin nåd och wälsignelse rikligen komma den ålderstigna gifwarinnan till del!

En ny missionsförening.

Den 18 sistlidne Nowember stadfäste Missionssällskapets Bestyrelse stadgarna för den nya missionsförenigen i Hagawillastad. Wi hälsa med glädje den nya, i Helsingfors nära omnejd uppkomna missionsföreningen samt önska densamma rikligt wälsignelse i dess wärksamhet.

Ny litteratur.

På Missionssällskapets förlag har utkommit **Tant Hanna,** *En kvinna af folket och hennes lifsgärning*, framställd enligt källor sammanförda af doktor W. Busch i hans arbete »Tante Hanna». Sidor 116, pris Fmk 1: 50. Boken utgör en rörande, vacker berät-

telse om en kvinna af folket, hvilken lefde och verkade såsom diakonissa i Elberfeld och dess förstäder.

Edvin Wiren. **Jesus och Ungdomen,** Holger Schildts förlag, Borgå. Sidor 291. Pris Fmk 3: —; inb. 5: 50. Denna bok »vill icke lägga något in i Skriften eller stödja sig på mänskliga auktoriteter, utan i alla lifsfrågor hänvisa till Bibeln och i allt låta Herrens eget ord tala. Exemplen från lifvet äro därför i denna bok icke många, hvaremot hänvisningarna till Bibeln äro talrika.»

Missionstidning för Finland år 1916.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidning för Finland anmäler härmed sin femtioåttonde årgång till prenumeration.

För att uppväcka, underhålla och utveckla intresset och kännedomen om missionen arbetar månadsbladet »Missionstidning för Finland», och det vill den fortsättningsvis göra genom att hänvisa sina läsare till den källa, ur hvilken alla »heliga sträfvanden, goda råd och rättfärdighetens gärningar» utströmma. För att förverkliga detta sitt program, behandlar bladet på ett möjligast mångsidigt sätt spörsmål berörande Guds rike och det individuella kristliga lifvet. Närmast kommer uppmärksamheten att fästas vid händelserna på våra egna missionsfält i Afrika och Kina. Till bladets uppgift hör äfven att följa med och befrämja missionsarbetet bland judarna.

Därtill följes äfven uppmärksamt verksamheten på världsmissionens vida arbetsfält. Det är nämligen för en kristen svårt att hålla jämna steg med missionsverksamhetens utveckling utan att regelbundet följa med, hvad som försiggår på Kristi kyrkas arbetsfält i den vida världen. Lika viktig som utrikesafdelningen i en daglig tidning är för den med sin tid följande läsaren, lika viktig, om ej af ännu större betydelse, är för en vaken kristen afdelningen »världsmissionen» i en missionstidning. Om vi betrakta saker och ting blott ur vår egen lilla synvinkel, synes oss hela världen, ja t. o. m. Guds rike, ringa. Men om vi lära oss att betrakta den lilla del, vi äga uti Guds rikes arbete, från det helas synpunkt, se vi sakerna i deras rätta proportion, och det är för oss lättare att förblifva ödmjuka och anspråkslösa Herrens redskap i arbetet. Därför vill Missionstidningen äfven söka gifva omväxlande upplysningar öfver missionsarbetet i olika länder genom att publicera uppsatser, skildringar och berättelser öfver världsmissionens verksamhet. Detta är en orsak hvarför det är af vikt att göra sig förtrogen med Missionstidningen.

Men äfven en annan orsak före-

finnes. Jämsides med vår kyrkas sig allt mer utbredande missionsarbete är det af vikt att följa med den inhemska verksamhet, som inom kyrkan och dess församlingar utföres för missionens sak. Äfven detta arbete skänker Missionstidningen för Finlands sin uppmärksamhet, i det den kommer att införa uppsatser, skildringar och berättelser öfver arbetet i hemlandet. Se här ett annat skäl, hvarför Missionstidningen är af vikt för de kristna i vårt land.

Hvad den finskspråkiga tidningen

Suomen Lähetyssanomia

vidkommer, skall den utgifvas liksom under 1915, med enahanda program som den svenskspråkiga tidningen, med undantag af världsmissionsafdelningen. Däremot skall äfven utgifvas en utvidgad upplaga på 32 sidor,

Suomen Lähetyssanomia

Laajempi painos,

hvilken kommer att utom världsmissionsafdelningen jämväl innehålla en särskild »inhemsk afdelning».

Såsom ansvarig utgifvare fungerar, liksom under föregående år, Pastor S. Sirenius och såsom fasta medarbetare samtliga missionssällskapets arbetare i hem- såväl som i utlandet samt pastor B. Serenius.

Illustrationer komma att ingå i samtliga tidningar liksom hittills.

PRENUMERATIONSPRISEN komma att vara följande:

A. Å posten och hos ombudsmännen:

Missionstidning för Finland Fmk 2: —.

Densamma jämte Barnens missionstidning Fmk. 2: 60.

Suomen Lähetyssanomia Fmk 1: 50.

Densamma jämte Lasten Lähetyslehti 2: 10.

Densamma, vidsträcktare upplaga 2: 50.

Densamma jämte Lasten Lähetyslehti 3: 10.

B. I Ryssland:

Missionstidning för Finland 80 kop.

Suomen Lähetyssanomia 60 kop.

Densamma vidsträcktare upplaga 1 rubel.

C. I Amerika och Kanada:

Missionstidning för Finland 50 cent.

Suomen Lähetyssanomia 40 cent.

Densamma, vidsträcktare upplaga 60 cent.

Obs.! Amerikanska postmärken godkännas ej vid likvidering.

Barnens Missionstidning

och

Lasten Lähetyslehti

utgifvas allt framgent under år 1916 i samma format som hittils och är afsikten med dessa publikationer att hos det uppväxande släktet uppväcka och befästa ett lefvande intresse för missionen.

Prenumerationsafgiften å postanstalterna utgör, då tidningen prenumereras ensamt för sg, 1 mark. Hos våra ombudsmän är priset 75 penni, i Ryssland 30 kop. samt i Amerika 20 cent, då flere exemplar prenumereras på engång. I fall däremot endast en årgång skall afsändas under särskild adress, tillkommer ett tillskottsarvode af 25 penni.

PRENUMERANTSAMLARE beviljas 10—30 %:s nedsättning, beroende på antalet upptagna prenumerationer.

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

(Forts.)
20: —. Past. L. Rikala 10: —. Miss. direkt. Tarkkanen 10: —. »N. M. K. Y.» och »N. K. Y.», understöd 1,250: —. — Koll. fr. miss. kyrkan under oktober månad 265: 59. — Fr. finskspråkiga orter 11,556: 03. — Summa: 29,723: 43.

Fonden för Läkaremissionen:
Koll. i Wiborg 18/9—21/9 271: — o. 95 kop. = 2: 47, »Wasabo» 15: —, g. K. A. V. 288: 47. — Koll. i Wasa 16—19/10 g. Wasa sv. miss. förening 194: 40. — Summa: 482: 87.

Kinesiska Barnhemsfonden:
Torneå barn. syfören. 174: 15. — Fr. finskspråkiga orter 55: 54. — Summa: 229: 69.

Fonden för judemissionen:
Onämnd 100: —. Koll. i Kyrkslätt 4: —. Fr. Wiborg: koll. i bönehuset i Karjala förstad 7: 20, o. 13 kop. = —: 34, koll. vid svensk. gudstjänst 13: —, 25: —, koll. fr. andra orter 91: 42, g. past. Schalin 141: 01. — Koll. vid prästfruarnas möte i Helsingfors 12/10 107: 70. —Onämnd fr. Hattula g. kontr. prosten Westerlund 35: 50. — Wiborg miss. förening 40: 45. — Under Tammerfors poststämpel 35: —. Fr. Idensalmi 18: 40. — Koll. i miss kyrkan under oktober månad 22: 26. — Summa: 500: 32.

Afrikanska Barnhemsfonden:
Fr. finskspråkiga orter 42: 15.

Fonden för utbildande af infödda arbetare i Kina:
Fröken Hilda Granstedt. Helsingfors 5: —.

Kinesiska Skolfonden:
Fröken Hilda Granstedt, Helsingfors 5: —. Fr. Gustafs g. kkh. Hohenthal 147: 01 — Af sönd.-skolebarn i Lojo g. fröken Johnsson 10: —. Kollekter fr. miss. kyrkan under oktober månad 41: 33. — Summa: 203: 34.

Byggnadsfonden:
Behålln. af serveringen vid prästkonferensen i Helsingfors g. miss. direkt. Tarkkanen 67: 20.

Donationer mot lifränta:
Onämnd 1,000: —.

Donationer till Judemissionen mot lifränta:
Onämnd 1,000: —.

Gåfvor in natura:
Onämnd, Askola, ett dam silfverur och en guldring. — Majastiina Alajääski: blåbär. — Fr. Asikkala: 11 klädesplagg, 9 utsydda arbeten, spetsar o. 3 dammdukar.

November månad.
Finlands Prästerskaps missionsförbund: medl.-afgifter: Past. A. R. Hedberg, Mustasaari 10: —. Past. O. Liljeqivst, Borgå 10: —. Kkh. L. O. Kjäldström, Ingå 10: —. — Fru Maria Forsmans sparb., Åbo 104: —. — Kkh. G. Laurén, Lappfjärd, medl. afgift till F. P. M. F. 75: —, Maria Westerlund 10: —, g. kkh. Laurén 85: —. — »Ett löfte till min afldina moder» 860: —. — Medl.-afgift till F. P. M. F.: kkh. E. af Hällström, Karis 20: —. — Prosten K. V. Petrell, Nykarleby 10: —. — Past. K. M. Mellberg, Gamlakarleby 10: —. — Past. H. Haahti, Helsingfors 25: —. — Past. S. Sirenius, d:o 10: —. — Kkh. C. G. Olsoni, d:o 10: —. — D:r E. Kaila, d:o 20: —. — Koll. i Fredrikshamn 26—31/10 g. K. A. W. 250: 03. — Medl.-afgift till F. P. M. F.-Prosten E. G. Appelberg, Teerijärvi, 25: —. — Prosten J. A. Enebäck, Ekenäs. 10: —. — Past. K. Palmroth, Helsinge 10: —. — Kyrkoh. Alfr. Nauklér, Bromarf 10: —. — »Till missionen» 10: —. — Tyrjä syfören. i Parikkala g. frök. Collan 5: —. — Hoplaks missionssyförening 10: 50. — Onämnd, Lappfjärd, g. kkh. Laurén 4: —.
(Forts.)

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: S. Sirenius (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.